

דניס לברטוב

הצהרה פואטית

אני מאמינה שמשוררים הם מכשירים הנתונים בידה של עוצמת השירה.

יחד עם זאת משוררים הם גם מייקרים (makers), בעלי מלאכה יצירתיים. אין הם קובעים מה הם רואים, אך באחריותם לתקשר את אשר הם רואים, לגרום לאלו שאינם רואים לראות, שכן כולנו "ערבים זה לזה".

אני מאמינה שכל רווח וכל פסיק הם איבר חי מבשרו של השיר, ולכל אחד מהם יש תכלית. ולאופן שבו נשברות השורות יש חלק תפקודי חיוני לחי השיר.

אני מאמינה שהתוכן קובע את הצורה, ובה בעת שהתוכן מתגלה אך ורק בתוך הצורה. בדומה לכל דבר חי, זוהי תעלומה. גילוייה של הצורה לבדה עשוי לגרום לאושר עמוק. ובכל זאת, אני סבורה כי הצורה – כאמצעי – אל לה לפלוש לעולם, בין שבמתכוון ובין שמתוך חוסר שימת-לב, אל המרחב שבין הקורא ובין כוחו החיוני של השיר. היא חייבת להתמקד בכוח הזה.

אינני מאמינה בכך שחיקוי אלים של זוועות ימינו הוא מעניינה של השירה. הזוועות נתפשות כמובנות מאליהן. אי-סדר הוא עניין שבשגרה. ככלל, אנשים לוקחים דברים בקלות, והשריונות שהם עוטים על עצמם נעשים עבים יותר. אני משתוקקת לשירים של הרמוניה פנימית, שניצבת בניגוד מוחלט לכאוס שבתוכו הם מתקיימים. אם לשירה ישנו תפקיד חברתי, הרי שהוא להקיץ את הנרדמים באמצעים אחרים מזעזוע.

1960

(מאנגלית: ערן הדס)